

մակսնունե և Կոնստանդնուպոլսի, վասն առաւել հիշու
եւ հնազանդ շինելոյն» (Դարանաշնի, 318-20):

Ազարիա, որուն անունով խարդախութեամբ դաւանութեան գիր մը առնուած էր մինչև 1595, այսինքն Գրիգոր վրդկեսարացիի գաւազան ստացած տարին, տազնապներու մատնուած էր մասնաւորապէս Տիրատուր Սսեցի հակաթող կաթողիկոսին պատճառով:

Դարանազցի կ'ըսէ թէ Ազարիա «յառաջ քան զխարդակոյ շինելն երկար ազակեր եւ յետոյ քոյրսնորքեցաւ, փոխեաց զգործքն եւ զգեւսն» բայց չգագրեցաւ զսասացութենէ:

Անհակառակ կաթողիկոսութիւնը ձեռք բերելէ յետոյ «Ազարիա նստեր ի Հաշապ եւ հովուեր զհօս իւր, մսնաւանդ հոգ սակեր Ս. յԵրուսաղեմայ, որ ի ժամանակին յայնմիկ խիստ առաւել սագնապի եր եւ ի սեւ վսակգի կայր սեր վսակն Հայոց Սուրբ Յակոբն՝ ի յառաջնորդութեան Դարի եպիսկոպոսին» (Դարանաշնի, էջ 320):

Այս տազնապը և վտանգը Երուսաղէմի պարտքն էր: «Դարիս անհունե եւ անվար սարսակսն եր արարեր զՍուրբ Յակոբն եւ ըզՍուրբ Յարութիւնն, զամենայն սրբութիւնն՝ զոսկեղիկն եւ զարծարեղիկն, զխաչ եւ զոսկեսուրբ անկարսակն եւ շուրջառնն զքաւ երկն եղևազ սոս յարապ սաակազն» (նոյն):